Jarní setkání členů klubu chovatelů a přátel černých teriérů

Rok se s rokem sešel a nadešel čas pro naše další jarní setkání. Místo jsme letos vybrali také v Březníku, ale tentokráte chytře přímo u řeky Oslavky. Termín už klepal na dveře a venku už pár dní neustával déšť. Ze všech koutů Moravy se k nám hrnuly zprávy o záplavách. Co naše řekla Oslavka, vydrží? Když už jsme ve čtvrtek odpoledne balily kufry a psy k třídennímu výletu, zazvonil telefon a Ilonka Smištíková podává informaci „ze zaručených zdrojů“, přímo z místní samoobsluhy - „Areál odplaval!“

Přesně to jsme potřebovaly – loni jsme zapadly do sněhu, letos odplaveme. Nezbylo, než sednout do auta a šetřením na místě samém ověřit důvěryhodnost „zaručených zdrojů“.

Příjezd k areálu se sice jevil pro obrovské louže jako nesjízdný a po pravdě, ze zkušenosti z loňské návštěvy Březníku, opustily jsme myšlenku dopravit se autem přímo k areálu. Přeci jen – co kdyby náš loňský spasitel, hledač pokladů, měl tentokrát cestu jinudy?! Naše výzvědná skupina s krycím názvem „SOS Březník“ čítala 5 osob a bílého psa Joudu. Loužemi a blátem jsme se dosmýkali k areálu samotnému, po cestě jsme rekogneskovali terén, psem Joudou pak hloubku louží. Všech pět osob naší výpravy konstatovalo, že se dají autem projet, teď už hnědému psovi Joudovi to bylo fuk, považoval je jen za výborné zpestření. Náš úsudek potvrdil i správce areálu, kterého jsme cestou potkali při jeho návratu z kontroly stavu průtoku řeky Oslavky.

Naštěstí se opět ukázalo, jak lze důvěřovat informacím „ze zaručených zdrojů“ – areál se skvěl na místě kde měl, řeka Oslavka bojovala s přívalem vody statečně, s vypětím všech sil a nám spadl kámen ze srdce. „Náš areál“ byl připraven poskytnout svoji pohostinnost nejen chovatelům a přátelům, ale i černým teriérům samotným.

A protože prognózy meteorologů na další dny byly příznivé, obávali jsme se pouze, aby někde nedošlo k chybičce.

V pátek jsme se všichni probudili do slunného dne a po obědě zvesela vyrazili opět k Březníku. Tentokrát jsme louže zdolali auty bez větších obav. Voda v Oslavce též klesla zhruba o půl metru a vypadalo to, že akce se vydaří. Že tomu nakonec tak skutečně bylo, že jsme se poznali a spřátelili s novými členy, že jsme byli všichni príma parta, svědčí i následující fotoreportáž.

Sobotní den začal pracovně, hned po snídani, těžbou a zpracováním dřeva z okolních lesů, k zajištění správně žhavých uhlíků, potřebných k tepelnému zpracování

v láku ještě odpočívajícího pašíka. Z akce nebyl nikdo osvobozen. Chlapi se činili, holky sbíraly klacíky, polena, ani děti neotálely a zaujaly velitelská místa mezi osádkou přepravního vozidla a dohlížely na správné naložení a vyložení paliva. Když bylo dřevo na svém místě u ohniště, někteří účastníci „brali“ pauzu na oběd či svačinku, chlapi nabírali sílu k druhému dějství tohoto příběhu, psové volně bloumali areálem, hledali nové skryté možnosti pro své psí rejdy.

Přípravné práce nabírají svého vrcholu a Arja nevěří vlastnímu oku a čichu, co že se to dnes chystá pro „všechny“ k večeři …, snad by stálo zato přidat se, a tu úžasnou věc ohlídat před různými „nenechavci“ ať již z říše lidí, či zvířat.

Strážce ohně připravil žhnoucí popel s krásnými oranžovo-červenými uhlíky. Velitel kuchyně a stravovacího procesu dává pokyn k zahájení třetího dějství, s důležitým upozorněním, že obsah pivního soudku právě dosáhl své optimální teploty…, nezbývá, než dát se do toho.

…. Už se to peče, už se to mele, už se to škvaří ……!

Zatímco Mistr grilování nespustí svůj umělecký výtvor z očí, ostatní vesele klábosí, popíjejí rezavý mok a řeší otázky bytí či nebytí.

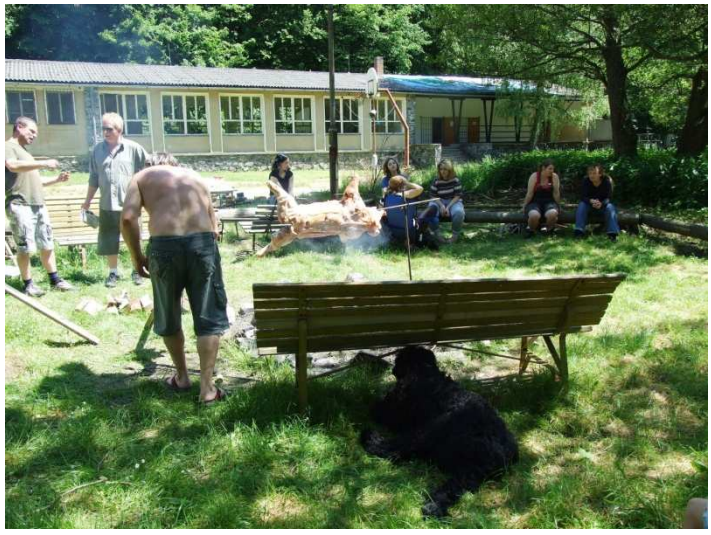

Někteří se ovšem na tu voňavou a krásně vypadající věc už nemohou z nedočkavosti ani podívat a předstírají zájem o rozvodněný živel…, možná, že hlídají naše „ležení“ z pozice od rozvodněného toku, neb kolem plujících vodáků na svých kocábkách je dnes víc jak dost a svými hlasitými pokřiky nám zjevně závidí „naše malé občerstvení“. Jiní se zase snaží o zpestření našeho jídelníčku ulovením místního „žraloka“.

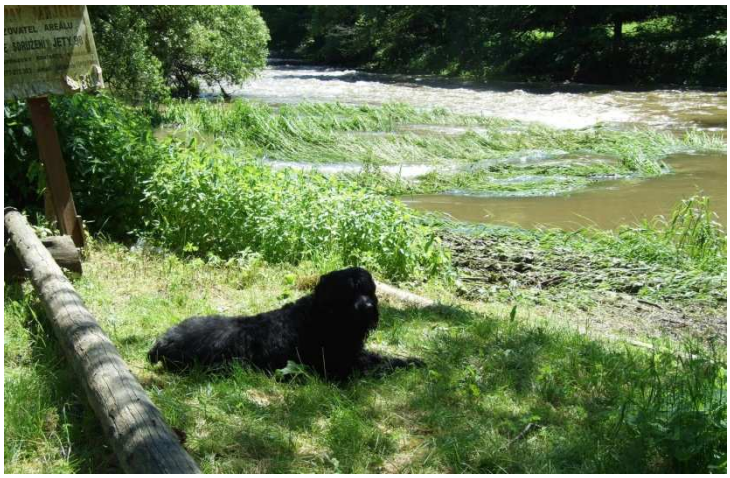

Druzí zase procvičovali nácvik výstavních postojů, klusů, běhů a správného držení těla.

Omladina na povel „volno“ předváděla své „baletní“ kreace u prázdného, dosud, nenapuštěného bazénu, čtyřnozí nezletilci řádili jak černá ruka a předváděli svá bojová umění.

Mezitím členové našeho osazenstva byli čím dál veselejší, že by soudek rezavého moku? ……. a selátko už na nás pokukovalo svými šibalskými očky a křičelo:
Vem si mě ! ….., .vem si mě !

A TAK JSME SI TEDY VZALI, KDYŽ TOLIK PROSILO.

A jedli, a pili, a hodovali a všichni dobře se měli.

V hodinách přesahujících půlnoc – zazvonil zvonec a sobotní pohádky byl konec.

A co dodat nakonec? Pohádka to nebyla, pokud ano tak krásná, jediným šrámečkem na celé akci byla skutečnost, že jsme se museli obejít bez našeho výcvikáře, povodňová pohotovost na severní Moravě mu nedovolila býti tu s námi. Snad příště budou mít všechny živly „dovolenou“ a ve službě na plný úvazek bude sluníčko.

Ti, kdo se nemohli zúčastnit nebo zaváhali, jste srdečně zváni na podzimní setkání, tentokrát do Seletic 2010 !!!

Naše poděkování patří především manželům Smištíkovým, kteří ač zaneprázdněni péčí o 11 štěňat věnovali spoustu času k zajištění celé akce, naší stravy včetně skvělého selete. Dále bychom rády poděkovaly všem přítomným chlapům, zejména pak Zdeňku Dvořákovi a Jirkovi Vítkovi, za vydobytí a nachystání dřeva z lesa a za neskutečně dobrou přípravu grilovaného selete. Klub jim tímto uděluje čestný titul – Řád zlaté šunky (bude předán osobně při setkání v Seleticích).

Zvláštní poděkování patří Ing. Miroslavu Laciokovi, který přestože jeho dům postihly záplavy, vážil dlouhou cestu do Březníku, aby mohl být účasten výborové schůze klubu a v pozdních nočních hodinách absolvoval cestu zpět k podmáčenému domovu.

Byla u toho, zaznamenala a postřehla:
Natálie Bezvodová, Alena Vítková a psice Jouda